

Giới thiệu Kiều Mạnh Tiểu Lạt Thê (Nuông Chiều Cô Vợ Bé Nhỏ)

Cô yêu hấn, nhưng hấn lại đi tổn thương cô sâu sắc, quá đau lòng, cô đặt bút ký xuống tờ giấy thoả thuận ly hôn...

Gặp lại hấn, cô đã hoàn toàn lột xác trở thành một con người mới, công việc và tài năng xuất chúng của cô được người người hâm mộ. Cô thầm nghĩ muốn rời xa hấn, hấn lại trực tiếp đem cô ôm vào trong ngực, lần nữa đem cô đặt dưới thân, hấn tuyệt đối sẽ không cho phép cô rời khỏi hấn, cô chỉ có thể là người của hấn! Vì cái gì bên người cô lại luôn xuất hiện nhiều nam nhân như vậy? Hấn thế nhưng lại muốn toàn bộ đàn ông trên thế giới này đều cút hết.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mạnh Tiểu Lạt Thê (Nuông Chiều Cô Vợ Bé Nhỏ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trực tiếp mang đi

Paris, một trung tâm đang tổ chức một cuộc triển lãm đồ trang sức cao cấp.

Ánh sáng từ ngọn đèn chiếu xuống vô cùng rực rỡ, âm nhạc tao nhã, các người mẫu trên sân khấu triển lãm mỗi người đều đeo trên mình một bộ trang sức, dưới đài tất cả mọi người đều chăm chú nhìn các người mẫu đeo trang sức, trong mắt đều hiện lên sự kinh hãi.

Sau khi cuộc triển lãm kết thúc, Cổ Từ Niệm liền bước lên đài nói lời cảm ơn. Hôm nay, cô là nhân vật chính, triển lãm sáu bộ trang sức đều do chính tay cô thiết kế, đó là: Linh Vân Chi Liên, Thái Điện Phiêu Dương, Thanh Li Noãn Quang, Lam Nhân Thuý Trạc, U Mộng Nhược Huyền và Khuyên Tâm Nhất Thế.

Cổ Từ Niệm là một nhà thiết kế trang sức cùng áo cưới nổi tiếng nhất trên thế giới ZN, từ nhỏ cô đối với thiết kế trang sức cảm thấy vô cùng hứng thú, sau đó cô học qua vài năm về thiết kế trang sức. Sau này cô thích thiết kế áo cưới, liền tự mình học tập. Lúc trước cô vốn là chỉ muốn thử sức, tập trung phát triển cả hai phương diện là trang sức cùng áo cưới, lại không ngờ tới cả hai đều được rất nhiều người yêu thích và theo đuổi.

Sau đó, cô càng ngày càng trở nên nổi tiếng, cuối cùng trở thành nhà thiết kế nổi tiếng nhất trên thế giới. Lúc mọi người biết cô cùng một lúc thiết kế trang sức cùng áo cưới, họ vừa kinh ngạc lại vừa khâm phục. Cho dù là ai tham gia công việc này muốn thành công đều vô cùng khó khăn, nhưng mà cô lại làm được điều đó, hơn nữa ở tuổi còn rất trẻ, muốn cho mọi người không khâm phục không sợ hãi cũng không được.

Cổ Từ Niệm nhìn khắp cảnh tượng xung quanh hội trường, lúc cô bước lên đài liền cảm thấy có một ánh mắt vô cùng khác thường một mực theo dõi mình, ánh mắt kia lại cực kì nóng bỏng làm cho cô rất không thoải mái, thế nhưng cuối cùng cô lại không tìm thấy nơi phát ra ánh mắt đó.

Dưới đài, một nam nhân đeo kính râm vẫn luôn dõi theo Cổ Từ Niệm, phía sau đôi kính râm là một ánh mắt cực kì nóng bỏng mang theo sự vui mừng, hấn không biết bây giờ là thật hay mộng, Cổ Từ Niệm trước kia cùng Cổ Từ Niệm bây giờ cũng không giống nhau. Trên đài Cổ Từ Niệm vẫn là như vậy xinh đẹp kiều diễm, khuôn mặt một chút cũng không thay đổi, nhưng trên người lại toát ra một cỗ khí chất làm cho người ta say mê, đáng người so với trước kia cũng đẹp hơn rất nhiều. Nhưng là hấn cũng rất mất hứng, bởi vì hình dáng này của cô đủ có thể làm cho tất cả đàn ông say đắm, làm cho hấn dâng lên một ý nghĩ muốn đem cô giấu đi.

Cổ Từ Niệm mang một đôi giày cao gót thủy tinh, bộ lễ phục màu trắng tinh càng làm lộ ra dáng người hoàn mỹ của cô, bên ngoài còn được khoác thêm một cái áo choàng nhung màu đỏ. Mái tóc xoăn dài gọn sóng dùng một cây trâm cài một nửa trên đầu, còn lại tùy ý để xoả rối tung, trên đôi tai tinh tế đeo một đôi bông tai hình hoa lê thủy tinh. Khuôn mặt được trang điểm bằng một lớp phấn nhạt mềm mại, lông mi được uốn cong như ánh trăng rằm phát ra ánh sáng, giữa hàng lông mày có một nốt ruồi son nhạt. Đôi mắt trong veo như nước màu ngọc lưu ly, phía dưới chiếc mũi tinh xảo là đôi môi hé ra như cánh hoa hồng. Cả người giống như tiên nữ lạc vào trần gian, làm cho người ta nhìn không được liến si mê. "Thật sự rất cảm ơn mọi người, phòng kế bên đã chuẩn bị các loại rượu hảo hạng, mời các vị cùng thưởng thức!" Cổ Từ Niệm cuối cùng nhìn lướt qua toàn bộ, vẫn là không tìm ra được ánh mắt nóng bỏng kia.

Sau một tràng vỗ tay nồng nhiệt, cô liền đi xuống sân khấu, mọi người cùng nhau hướng căn phòng kế bên đi tới.

Sau cuộc triển lãm chính là tiệc rượu, và tiệc rượu này chỉ mang tính chất thương mại mà thôi.

Cổ Từ Niệm bị đám người vây ở chính giữa, cô qua loa trả lời lễ phép câu hỏi của mọi người.

"Niệm nhi!" Người đàn ông mang kính râm trong giọng nói có chút run rẩy, hướng Cổ Từ Niệm bước nhanh đến, theo mỗi bước đi, trong lòng khản trương cùng kích động càng tăng thêm.

Người đàn ông này gọi là Hoàng Phủ Tuý, hấn vô luận ở đâu đều giống như tia chớp, một thân tây trang màu đen khoác lên trên thân hình cao 1m9, dáng người so với người mẫu thậm chí càng hoàn hảo hơn. Khuôn mặt như được điêu khắc hoàn mỹ, dưới đôi mày kiếm đậm hiện ra một cặp mắt vô cùng sắc bén và uy nghiêm, phía dưới cái mũi cao thẳng là đôi môi mỏng. Cả người có một loại khí chất như thần uy nghiêm không thể xâm phạm, làm cho người ta nhìn không chớp mắt, rồi lại không dám đến gần.

Hoàng Phủ Tuý không hề để ý đến những người muốn cùng hắn nói chuyện, lập tức đi tới bên người Cổ Tử Niệm, thân phận của hắn làm cho rất nhiều người muốn tiếp cận, nhưng lại không có mấy kẻ được thành công, trừ phi hắn cảm thấy người kia có cái gì đáng giá để hắn phải nói chuyện cùng.

“Niệm nhi!” Hoàng Phủ Tuý cả người vừa kích động lại vừa hưng phấn, hắn hiện tại hết thảy chỉ hi vọng đây không phải là một giấc mộng.

Tất cả mọi người bên ngoài đều yên lặng, chỉ là quan sát Cổ Tử Niệm cùng Hoàng Phủ Tuý.

“Tiên sinh, anh có việc gì không?” Cổ Tử Niệm nhìn thấy Hoàng Phủ Tuý chỉ lễ phép nhàn nhạt mỉm cười, trên mặt biểu cảm mang theo vài phần xa lạ.

Hoàng Phủ Tuý nhú nhú mày, hắn không thích Cổ Tử Niệm đối với mình xa lạ, liền trực tiếp lôi cô ôm vào trong ngực.

“A...” Trong nháy mắt ly rượu đánh rơi trên mặt đất, bỗng chốc cô liền ngã vào một cái ôm xa lạ nhưng lại quen thuộc đó.

“Niệm nhi, anh rốt cục cũng tìm được em rồi! Anh rất nhớ em! Rất nhớ! Rất nhớ!” Cảm nhận được sự ấm áp trong lòng ngực mình, hắn mới hoàn toàn xác định chính mình thật sự không phải đang nằm mơ, hắn hiện tại xác thực Niệm nhi đang ở trong lòng ngực hắn, thật tốt!

“Tiên sinh, mời anh buông ra!” Ánh mắt cô bỗng trở nên tối sầm lại như muốn che giấu điều gì, cô cảm thấy trái tim mình đột nhiên sinh ra một cảm giác khác thường khiến cô muốn đè nén nó xuống.

“Không buông!” Hắn gắt gao ôm chặt lấy cô, tham lam mà cảm nhận hương vị quen thuộc của người trong ngực, chỉ có hắn mới biết, hắn đã mong đợi giờ khắc này tận sáu năm trời rồi: “Cái kia ta có thể giải thích.”

Ánh mắt Cổ Tử Niệm bỗng trở nên lạnh lùng, cô ra tay hướng yết hầu của Hoàng Phủ Tuý đánh tới.

Không có bất cứ sự phòng bị nào, Hoàng Phủ Tuý theo phản xạ liền buông Cổ Tử Niệm ra, trên khuôn mặt đầy bi thương: “Niệm nhi.”

“Tiên sinh, tên tôi là ZN! Cũng không phải là Niệm nhi gì đó!” Cô hiện tại trở nên lạnh lùng, không lễ phép chút nào mà cười nói: “Nếu tiên sinh đối với thiết kế trang sức của tôi không có hứng thú, vậy xin mời rời đi!”

Hoàng Phủ lần đầu tiên nhìn thấy một Cổ Tử Niệm lạnh lùng như vậy, hắn không khỏi ngây người: “Niệm nhi, em chính là Niệm nhi của anh! Anh biết em là Niệm nhi!” Hắn nói xong liền đem cô bế lên, sau đó hướng bên ngoài bước tới, hắn biết rõ người trong ngực hắn chính là người hắn ngày đêm mong nhớ, chính là mình đã yêu thích cô, bởi vì cảm giác trong lòng hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ sai.

Tất cả mọi người bên ngoài đều há mồm kinh ngạc khi nhìn thấy một màn này, nhưng là không có ai dám ngăn cản, bọn họ đều rõ ràng biết Hoàng Phủ Tuý không phải là người bọn họ có thể đắc tội, đồng thời ở trong lòng đã không ngừng tự hỏi rằng liệu Cổ Tử Niệm và Hoàng Phủ Tuý rốt cuộc có hay không quan hệ? Nếu có thì chính là loại quan hệ gì?!

-----Hết chương 1-----

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mạnh Tiểu Lạt Thê (Nuông Chiều Cô Vợ Bé Nhỏ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Khóc

“Anh định làm gì? Mau thả tôi xuống!” Cổ Tử Niệm ở trong ngực Hoàng Phủ Tuý không ngừng giãy giụa.

“Đừng lộn xộn, nếu không anh sẽ hôn em!” Hoàng Phủ Tuý cười vô cùng xấu xa: “Nếu không tin, em có thể thử xem!”

“Anh... vô sỉ!” Ghê tởm! Cô tức giận: “Tôi căn bản không quen biết anh.”

“Là anh vô sỉ!” Người nào đó một vẻ mặt không gì có thể làm khó được hắn, trong mắt ánh lên tia mờ ám: “Còn có, đợi lát nữa anh liền chứng minh cho em thấy rốt cuộc em có hay không quen biết anh!”

“Tôi không quản anh chứng minh như thế nào, tôi không biết anh chính là không biết.” Cô căn bản không hiểu ánh mắt thâm trầm của hắn là có ý tứ gì, cô hiện tại chỉ muốn hắn nhanh chóng đem cô buông ra.

Hoàng Phủ Tuý chỉ cười, không nói lời nào, thân thể Cổ Tử Niệm vẫn là mềm mại như vậy, khiến hắn ôm thực thoải mái. Hắn còn nhớ rõ cảm giác lần đầu tiên ôm cô, nếu có thể ôm cô cả đời như thế thì thật tốt.

Sau khi đến nơi, Cổ Tử Niệm thấy không có ai, liền vùng vẫy muốn thoát khỏi người hắn.

Hoàng Phủ Tuý mờ ám cười cười, đem người trong ngực thả xuống, bá đạo hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, tinh tế mà nhấm nháp: Ừ, thật là mềm, thật là ngọt, vẫn là giống như trước làm cho hắn muốn ngừng mà ngừng không được!

Cổ Từ Niệm trợn to hai mắt đẩy Hoàng Phủ Tuý ra nhưng vẫn không có cách nào đẩy được hắn.

Cuối cùng Hoàng Phủ Tuý tại đôi môi đỏ mọng của Cổ Từ Niệm trừng phạt cắn xuống một cái, liền không có ý định rời khỏi đôi môi đỏ mọng của cô, trời biết hắn có bao nhiêu ý nghĩ muốn hôn cô, nhưng chính là vì tại nơi này có chút không thích hợp.

Cổ Từ Niệm không hề nghĩ ngợi liền giáng cho Hoàng Phủ Tuý một cái tát, sau đó dùng sức lau đi đôi môi đỏ mọng của mình, không chú ý đến cảm giác khác thường nảy sinh trong lòng.

Hoàng Phủ Tuý không tức giận chút nào việc Cổ Từ Niệm cho mình một cái tát, hắn nhẹ giọng nói: “Em là người đầu tiên dám đánh tôi, bất quá tôi cũng không ngại em gần gũi tôi thêm một chút, như thế cũng đáng.”

“Hạ lưu!” Cô dùng toàn bộ sức lực hướng hắn đánh tới, nhưng tay lại bị hắn nắm thật chặt.

“Tôi chỉ đối với em hạ lưu.” Dịu dàng hôn lên bàn tay của cô, hắn cười đến mức có phần tà ác: “Thật là thơm!”

“Anh anh.....” Cô nghĩ muốn rút tay của mình về, lại không cách nào rút về được, khổn nạn! Đồ lưu manh!

Hắn lại cúi xuống hôn lên tay cô, sau đó bế cô lên: “Đừng động, bằng không tôi không ngại chuyện vừa rồi xảy ra thêm một lần nữa, thậm chí là nhiều hơn một chút!”

Cổ Từ Niệm phần nộ nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Tuý, không nói lời nào, cũng không từ chối, bởi vì cô không cho rằng hắn lại đối với mình dám làm cái gì, cũng lo lắng có người khác nhìn thấy được.

Cô thở phì phì... Không thêm nhìn tới hắn, trên mặt con phần nộ không ít, ở trong lòng đem hắn mắng vô số lần, cô thật kích động muốn một cái tát đem hắn biến đi thật xa. Người đàn ông cười đến đắc ý, tâm tình hắn trở nên rất tốt, nhớ lại sáu năm này người rốt cục hắn cũng tìm được, tâm tình đương nhiên tốt hắn lên.

Trăng sáng nhô lên cao, trên bầu trời đầy ngôi sao sáng đang lấp lánh, gió đêm nhẹ nhàng thổi.

Hoàng Phủ Tuý đem Cổ Từ Niệm dừng lại ở một khách sạn, sau đó mang Cổ Từ Niệm đặt ở trên giường, trực tiếp đem cô đặt ở dưới thân.

“Tôi hiện tại liền chứng minh cho em xem em chính là Niệm nhi!”

Hoàng Phủ Tuý dùng một bàn tay đem hai tay Cổ Từ Niệm giam cầm lên đỉnh đầu, một bàn tay khác bắt đầu cởi áo choàng của cô ra: “Niệm nhi của anh rất thích hoa lê, đeo bông tai cũng đều hình hoa lê, trên người luôn có một loại mùi hương tinh khiết của hoa lê, giữa lông mày có một nốt ruồi son nhạt. Hơn nữa lúc đó trên ngực của em cũng có một nốt ruồi son, trên đùi trái có một cái bớt hình Nguyệt Nha (trăng lưỡi liềm), hiện tại tôi chỉ muốn nhìn một chút nốt ruồi son trên ngực cùng cái bớt hình Nguyệt Nha trên đùi trái của em mà thôi.”

“Tôi mới không có! Tôi căn bản là không quen biết anh! Đề tôi đứng lên mau!” Cổ Từ Niệm cau mày.

Hắn không thêm nhắc lại, định cởi quần áo của cô ra.

“Anh dám! Nếu anh dám cởi, tôi thề sẽ giết chết anh!” Giọng điệu của cô vô cùng lạnh lùng.

Nhìn thấy bộ dáng này của cô, hắn thở dài một hơi, không hề làm cái gì, nhưng nhìn thấy trong ánh mắt của cô xen lẫn tình yêu cùng sự bi thương: “Tôi biết em chính là Niệm nhi, vì cái gì em lại không dám thừa nhận? Bất luận cái gì của em, tôi đều khắc sâu ở trong lòng.” Tuy rằng hiện tại Cổ Từ Niệm không giống như trước kia ôn nhu khéo léo, nhưng hắn biết người dưới thân hắn chính là người hắn vô cùng yêu thương.

“Buông, tôi phải về nhà, còn có người đang đợi tôi, tôi đã đáp ứng sẽ trở về sớm một chút.” Mặt cô không chút thay đổi, thậm chí muốn rời xa hắn.

“Ai đang đợi em?” Về mặt của hắn liền trở nên nghiêm túc.

“Đó là người rất quan trọng đối với tôi.” Cô quay đầu sang một bên, chớp mũi không hiểu sao lại ề ảm.

“Ai?” Hắn bóp khuôn mặt của cô buộc cô phải quay lại đối mặt với hắn.

“Tôi đã nói rồi, đó là người rất quan trọng đối với tôi!” Cô phần nộ nghehén đón ánh mắt đầy tức giận của hắn.

Ánh mắt Hoàng Phủ Tuý hiện lên sự u ám, hắn phần nộ hôn lên đôi môi đỏ mọng của Cổ Từ Niệm, sau đó xé rách quần áo cô đang mặc trên người ra.

Cổ Từ Niệm bất kể như thế nào cũng không giãy dụa, cô chỉ nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng nói: “Nếu anh đối với tôi dám làm cái gì, tôi sẽ hận anh cả đời!”

“Vậy em liền hận đi!” Hoàng Phủ Tuý không sợ Cổ Từ Niệm hận hắn, chỉ sợ Cổ Từ Niệm đem hắn cho rằng người xa lạ, chỉ sợ Cổ Từ Niệm đã quên hắn: “Huống chi, chúng ta cái gì cũng chưa có làm qua!”

Cổ Từ Niệm rơi nước mắt, nếu có thể cô cũng không có muốn khóc, chỉ là cô không khống chế được, trong lòng bi thương cùng uất khuất, tất cả đều hoá thành nước mắt tràn ra.

Hoàng Phủ Tuý nhìn thấy cô rơi lệ lập tức ngây ngẩn cả người, ở trong trí nhớ của hắn, cô chỉ khóc duy nhất có một lần, chính là lần đó khi hắn thương tổn cô, trong lòng hắn vô cùng đau khổ.

“Vì cái gì? Vì cái gì còn muốn xuất hiện trong cuộc sống của tôi? Vì cái gì?” Cô khóc thật thương tâm: “Ô ô..... Tôi đều gần như đem anh quên đi, tôi thật vất vả và không đau khổ, anh vì cái gì còn muốn xuất hiện trong cuộc sống của tôi? Vì cái gì?” Cô cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới chính mình lại gặp lại Hoàng Phủ Tuý, cũng không nghĩ muốn gặp lại hắn, hắn là người đã mang lại cho cô sự thương tổn lớn nhất trong cuộc đời này.

“Niệm nhi, thực xin lỗi!” Hắn đau lòng hôn lên những giọt nước mắt của cô, mắt hắn đỏ lên, áy náy cùng tự trách tràn ngập trong tâm can: “Thực xin lỗi!”

“Ô ô..... Vì cái gì?” Cô dùng sức nện vào ngực hắn, khóc đến thương tâm: “Tôi không muốn nhìn thấy anh, cũng tuyệt đối không muốn gặp anh!”

“Niệm nhi, thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Đừng khóc!” Hắn đau lòng muốn chết, thật muốn đánh chết chính mình.

“Tôi chán ghét anh! Vô cùng chán ghét anh!” Cô kỳ thật lại càng chán ghét chính mình hơn, chán ghét chính mình cứ nhiên lại đi khóc trước mặt hắn.

“Niệm nhi, thực xin lỗi, nhưng là em không cần chán ghét anh, cũng không cần không muốn gặp anh, có được không?” Tim hắn co rút đau đớn: “Sáu năm này tôi nghĩ đến em đều rất đau khổ, tôi rất yêu em, rất yêu!”

.....

Cũng không biết qua bao lâu, Cổ Tử Niệm khóc xong liền chìm vào giấc ngủ.

Hoàng Phủ đau lòng hôn lên nước mắt của cô, ôn nhu mà nói: “Niệm nhi, em tỉnh lại anh liền giải thích cho em hiểu lầm năm đó, anh yêu em! Rất muốn em! Rất muốn em!” Sau đó, hắn ôm chặt cô ngủ, trong lúc mơ màng, khoé môi khẽ nhếch lên.

-----Hết chương 2-----

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mạnh Tiểu Lạt Thê (Nuông Chiều Cô Vợ Bé Nhỏ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Hoàng Phủ Tuý ngày hôm sau tỉnh lại, bên cạnh đã trống không, giường cũng đã lạnh. Trong phòng khắp nơi đều không có bóng dáng Cổ Tử Niệm, nếu không phải lưu luyến mùi hương hoa lê thơm ngát của cô còn lưu lại trên tấm trải giường, hắn liền muốn hoài nghi chính mình tối hôm qua là một giấc mơ.

“Niệm nhi.” Mỗi lần chỉ cần ôm Cổ Tử Niệm, hắn đều trong chốc lát ngủ thẳng cho đến khi trời sáng, bởi vì cô là người duy nhất có thể làm cho hắn yên tâm!

Tối hôm qua hắn chính là muốn đi xem nhà thiết kế trang sức cùng áo cưới ZN nổi tiếng, trước kia hắn có xem qua bộ trang sức cùng áo cưới của nhà thiết kế ZN, cảm thấy đều rất độc đáo cùng mới mẻ, vì thế hắn muốn mời ZN đến làm việc cho công ty hắn. Thế nhưng hắn lại không nghĩ tới ZN chính là Cổ Tử Niệm mà hắn luôn luôn tìm kiếm, không thể không làm cho hắn vui mừng cùng kích động, liên tục tự trách chính mình như thế nào lại không nghĩ đến sớm một chút đi gặp ZN.

“Thùng thùng.....” Một loạt tiếng đập cửa vang lên.

Hoàng Phủ Tuý chìm trong vui vẻ, cao hứng mở cánh cửa: “Niệm nhi.” Nhưng là nhìn thấy người ngoài cửa, vui sướng trong mắt hắn liền bị dập tắt không còn sót lại chút gì.

Ngoài cửa chính là AnselBourbon cao 1m9 (An Tư Ngải Nghi Ba Bàng), hắn là bằng hữu của Hoàng Phủ Tuý, trên người một thân tây trang màu trắng đem dáng người hoàn mỹ phác hoạ vô cùng phi thường, khuôn mặt cương nghị, có khuôn mày rậm. Phía dưới cặp lông mi dài là một đôi con ngươi màu xanh lục, phía dưới cái mũi thẳng tắp là đôi môi mỏng, cả người thoát nhìn anh tuần lại nho nhã, nhưng mà hắn rõ ràng chính là một mặt nho nhã, một mặt lại không hề nho nhã.

“Niệm nhi? Là chị dâu sao?” AnselBourbon tối hôm qua cùng Hoàng Phủ Tuý đi tham gia hội triển lãm trang sức của Cổ Tử Niệm, lúc hắn thấy Hoàng Phủ Tuý đem Cổ Tử Niệm ôm đi, hắn kinh ngạc không thôi, thật lâu sau mới phản ứng lại được. Sau đó trong lòng hắn đoán có thể hay không ZN chính là cô vợ Cổ Tử Niệm của Hoàng Phủ Tuý, hắn cùng Hoàng Phủ Tuý chỉ mới quen biết nhau được ba năm, nhưng lại là loại mới quen đã thân, hắn chỉ biết là Hoàng Phủ Tuý sáu năm trời tìm kiếm cô vợ Cổ Tử Niệm mất tích kia, nhưng mà hắn cũng chưa từng thấy qua ảnh Cổ Tử Niệm. Bất quá hắn chỉ suy đoán trong chốc lát, bởi vì lúc đó ở trong mắt hắn đang có một mỹ nhân, điều quan trọng là, hắn hơn nữa cũng biết lúc đó không phải là thời điểm thích hợp để đến hỏi Hoàng Phủ Tuý ZN có phải là Cổ Tử Niệm hay không.

Hoàng Phủ Tuý gật đầu, thờ dài một hơi, bước vào trong phòng.

“Ý của cậu ZN chính là chị dâu?” AnselBourbon tuy rằng có nghĩ tới, nhưng vẫn là muốn xác định một chút, bởi vì hắn nghe nói ZN đã.....

Hoàng Phủ Tuý lại gật đầu.

“Tôi muốn nói cho cậu biết nghe về Z.....Ách.....việc này về chị dâu.” AnselBourbon nhìn thấy Hoàng Phủ Tuý bất mãn, lập tức đem ZN đổi thành chị dâu, aizzz, hắn cảm thấy mình thật sự rất đáng thương: “Chị dâu vài năm này vẫn dùng cái tên ZN, lúc đó truyền thông đưa tin chị dâu cũng chỉ là ZN, bởi vì cũng không biết tên tiếng Trung của chị dâu. Có người nghĩ muốn khai thác tên tiếng Trung cùng đời tư, nhưng đều không có thành công, về phần ảnh của chị dâu, truyền thông cho dù có cũng không dám chụp, những điều này cậu hẳn là cũng biết đến. Tôi khẳng định có người đang giúp chị dâu che giấu, dù sao đây cũng là nguyên nhân cậu không tìm được chị dâu, tôi cảm thấy người kia hẳn là ông chủ Mạc Mịch của chị dâu. Người này tôi có tiếp xúc qua vài lần, tôi cảm thấy hắn so với tôi còn lãnh khốc vô tình hơn, rất nhiều người đều nói kỳ thật kỳ thật, cái kia, chị dâu là vợ của Mạc Mịch, hơn nữa bọn họ ngay cả đứa nhỏ đều có.” Hắn lại rất nhanh bổ sung thêm một câu: “Bất quá sự thật là như thế nào, tôi cũng không rõ.” “Nói vậy! Cô ấy chính là vợ tôi!” Hoàng Phủ Tuý tức giận đến mức hô hấp đều trở nên nặng nề.

Ansel Bourbon lùi về phía sau mấy bước, hắn cảm thấy bây giờ cự ly của hắn với Hoàng Phủ không xa một chút nào.

“Tôi sẽ tìm cách điều tra xem là chuyện gì đang xảy ra!” Hoàng Phủ Tuý tận lực khắc chế chính mình tức giận, mặc dù là già đi chẳng nữa, hắn cũng không muốn nghe thấy ai nói Cổ Từ Niệm cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ.

“Đừng rồi, nói cho tôi nghe một chút đi chị dâu lúc trước rốt cục là vì cái gì mà rời đi, cậu cho tôi bây giờ cũng không nói với ta.”

AnselBourbon vẫn muốn hỏi vấn đề này, chính là trước kia hắn sợ hỏi ra sẽ càng làm Hoàng Phủ Tuý thương tâm hơn, hiện tại đã tìm được chị dâu, vậy không có chuyện gì.

Hoàng Phủ Tuý thở dài một hơi thật sâu, sau đó liền nói cho Ansel Bourbon, lúc trước Cổ Từ Niệm vì cái gì mà rời đi.

Sau khi hắn nói xong, Ansel nhủ nhủ mảy: “Nói như vậy, chị dâu không chỉ có hiểu lầm, nhưng lại không biết thực ra chuyện đó căn bản không phải là cho người đưa cho cô ấy.”

Hoàng Phủ Tuý gật đầu, trong mắt hiện lên ưu sầu.

“Cái này cần phải giải thích cho thật rõ ràng, bằng không cũng sẽ thất bại.” Ansel có chút vui sướng hứng thú nhìn người khác gặp họa, kỳ thật hắn rất muốn đối với hắn nói: Đáng đời cậu! Nhưng hắn nói không lại Hoàng Phủ Tuý, cho nên vẫn là quên đi, hắn thừa nhận chính mình có đôi khi quả thật là làm tổn thương bạn bè.

“Nếu tôi thất bại, cậu cũng đừng nghĩ lại có thể đi tán gái! Cho nên, cậu nên biết làm như thế nào rồi đấy!” Hoàng Phủ Tuý nhủ mảy liền bỏ đi ra ngoài.

“Uy! Cậu như thế nào lại có thể như vậy!” Ansel bắt đầu đi đuổi theo Hoàng Phủ Tuý, hắn đương nhiên hiểu được ý tứ của Hoàng Phủ Tuý, Hoàng Phủ Tuý có thể lực chủ yếu ở Châu Á, hiện tại lại đang ở Pháp, mà hắn lại có thể lực chủ yếu ở châu Âu. Cho nên Hoàng Phủ Tuý muốn nhờ sự giúp đỡ của hắn, hơn nữa còn phải thành công! Bằng không.....Hắn muốn các người đẹp a~~ Hắn tuyệt đối tin tưởng Hoàng Phủ Tuý có biện pháp làm cho hắn không thể tiếp tục đi tán gái!

Bourbon là một gia tộc thuộc quý tộc ở Pháp, ở Pháp hay toàn bộ châu Âu đều có địa vị rất cao, AnselBourbon là người thừa kế đích tôn của gia tộc Bourbon. Tuy rằng bình thường hắn là người phóng đảng không chịu gò bó, nhưng thật sự khi ở thời điểm này lại hoàn toàn thay đổi thành người khác, năng lực cùng thủ đoạn đều làm cho người ta thán phục không thôi.

Hoàng Phủ Tuý mở cửa ra liền thấy Long Nhất đứng chờ ở cửa, Long Nhất chính là cận vệ của hắn.

“Thiếu gia, kẻ phản bội đã tìm được.” Long Nhất cung kính cúi thấp đầu: “Ồ trong phòng của tôi, bọn họ đang trông chừng hắn.”

Hoàng Phủ Tuý sắc mặt lạnh lùng, trong mắt hiện lên tia sát ý, vô luận làm chuyện gì hắn ghét nhất chính là người của mình tạo phản!

Hoàng Phủ Tuý mới vừa đi đến căn phòng kế bên, chợt nghe âm thanh cầu xin tha thứ của một người đàn ông.

“Thiếu gia, xin tha cho! Tôi cũng không dám.....nữa! Xin cậu tha cho ta đi!” Trên mặt đất một người đàn ông một thân lời thoại, mặt mũi bầm dập.

Hoàng Phủ Tuý ngồi trên ghế sofa, không nói lời nào cũng không thèm nhìn đến người đàn ông trên mặt đất, cả người tản ra sự uy nghiêm không để cho bất kỳ ai xâm phạm.

“Thiếu gia, van cầu cậu tha cho tôi! Van cầu cậu! Thiếu gia.” Trên mặt đất nam nhân đi đến trước mặt Hoàng Phủ Tuý, theo bản năng chìa tay ra kéo ống quần của Hoàng Phủ Tuý, nhưng là lập tức liền thu trở về, bởi vì hắn không dám.

“Tha cho ông, tôi liệu có phụ lòng người anh em đã chết đi hay không?” Hoàng Phủ Tuý thanh âm lạnh lẽo như băng tuyết lạnh thấu xương.

“Thiếu gia, xin cậu tha mạng cho tôi! Tôi nhất thời bị ma quỷ ám, tôi cũng không dám....nữa! Thiếu gia tha mạng!” Trên mặt đất người đàn ông không ngừng dập đầu, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, tuy rằng hắn không biết Hoàng Phủ Tuý có thể bỏ qua cho hắn hay không, nhưng là khát vọng muốn sống làm cho hắn không có biện pháp không cầu Hoàng Phủ Tuý tha cho hắn.

Hoàng Phủ Tuý lạnh lùng nghiêm mặt đá người đàn ông trên mặt đất một cước, hắn ngã sấp xuống, sau đó lại quỳ trước mặt Hoàng Phủ Tuý cầu xin tha

thứ.

“Đã gặp qua đối phương bao nhiêu người?” Hoàng Phủ Tuý hí hóp mắt.

“Cùng tôi chỉ có hai người nữa, tối hôm qua đã chết, Thiếu gia, tôi nói chính là sự thật, xin Thiếu gia tha cho tôi, tôi tuyệt đối không dám lừa Thiếu gia.” Trên mặt đất người đàn ông nhìn thấy Hoàng Phủ Tuý giống như Tu La, sợ hãi tới cực điểm.

“Sang mai đem hân về giao cho người trong bang, tùy bọn họ xử lý, cuối cùng đem hân cho chó ăn.” Hoàng Phủ Tuý lạnh lùng nói xong liền đứng dậy rời khỏi.

“Vâng, Thiếu gia.” Người nam cúi đầu cung kính trả lời.

Trên mặt đất người đàn ông vẫn tiếp tục cầu xin Hoàng Phủ Tuý tha cho hân, nhưng đã vô dụng.

Hoàng Phủ Tuý ra khỏi phòng liền nhú nhú mày, trên người nồng đậm sát khí, bởi vì hân đoán không ra người lần này rốt cuộc là ai!

Trước kia ít nhiều hân đều có thể đoán được người đó là ai, sau đó hoàn toàn tiêu diệt đối phương, nhưng lần này đối phương lại không có điểm nào để biết được.

-----Hết chương 3-----

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mạnh Tiểu Lạt Thê (Nuông Chiều Cô Vợ Bé Nhỏ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Không hỏi nguyên nhân

Cổ Từ Niệm còn chưa đi đến cửa nhà, đã nhìn thấy Mạc Mịch đứng ở cửa.

Ánh mặt trời chiếu lên người anh, làm cho người ta cảm thấy có chút mờ ảo.

Mạc Mịch là một người con lai tiêu chuẩn, thân hình cao đến một mét chín mươi mấy, trên người một thân tây trang màu đen làm tôn lên dáng người hoàn mỹ của hân. Gương mặt hoàn mỹ như được điêu khắc, hàng lông mi đậm trông rất đẹp mắt, phía dưới hàng lông mi thật dài là một đôi mắt màu bạc, cái mũi cao và đôi môi khêu gợi. Cả người vừa anh tuấn đồng thời lại có một loại uy nghiêm không thể nói nên lời, vô luận ở đâu đều làm cho người ta không thể xem nhẹ sự tồn tại của hân, thế nhưng khí chất lạnh như băng của hân lại làm cho người ta không dám đến gần. Nhưng mà chỉ có khi ở trước mặt một vài người, hân lại không bao giờ toát ra sự lạnh lùng, chẳng hạn như Cổ Từ Niệm.

Mạc Mịch trông thấy Cổ Từ Niệm, trong mắt ánh lên sự vui vẻ, hướng về phía cô bước nhanh đến: “Em đã trở về!” Nói xong liền đem áo khoác âu phục của hân cởi ra khoác lên trên người cô.

“Àn.” Cổ Từ Niệm nhìn thấy Mạc Mịch ánh mắt có chút đỏ: “Anh tối hôm qua là ngủ không ngon giấc sao?”

“Vi đợi em” Giọng điệu hân bình thản, giống như đợi cô một đêm không phải là chuyện của hân.

“Ách?” Có chút kinh ngạc, cô không nghĩ tới anh không ngủ là vì chờ cô.

Khoé môi hân cong lên, không nói gì.

“Về sau nếu lại có chuyện như vậy, anh không cần lại phải đợi em.” Cô thân nhiên cười, cô không nghĩ anh luôn vì cô làm nhiều chuyện như vậy.

“Về nhà thay quần áo rồi ăn sáng đi!” Hân không thích mùi hương trên người cô, mùi hương của người đàn ông khác: “Hai tiểu bảo bối của em vừa mới làm bữa ăn sáng, chúng nói em chắc chắn sẽ trở về ăn điểm tâm, anh cũng không có gạt chúng chuyện tối hôm qua không nhìn thấy em, nhưng anh đã nói với chúng là em sẽ không có chuyện gì.”

“Được rồi.” Giương khoé môi lên, cô biết cho dù Mạc Mịch muốn gạt hai tiểu bảo bối của cô cũng vô dụng, bọn chúng có bao nhiêu thông minh, cô là người rõ ràng nhất.

Mạc Mịch ở trong lòng thở dài một hơi, cuộc triển lãm tối hôm qua bởi vì hân có chút chuyện cần phải xử lý, nên không có tham gia. Nhưng mà sau đó hân liền hối hận, sớm biết như thế bất kể như thế nào hân cũng sẽ đi cùng Cổ Từ Niệm, tối hôm qua hân cho người đi theo bảo vệ Cổ Từ Niệm nhưng lại bị một đám người ngăn cản, biết được chuyện đó, hân ít nhiều cũng có thể đoán được người đàn ông đã ôm Cổ Từ Niệm đi là có quan hệ gì. Hân cho người đi tìm cô, nhưng là một đêm cũng không có tìm được, hân đồng thời cũng biết được chắc chắn thân phận của người đàn ông kia không hề đơn giản chút nào.

“Mẹ, mẹ đã trở lại!” Cổ Mặc Thần cùng Cổ Hi Lam đều tự bụng đều bụng một mâm bữa ăn sáng đặt lên trên bàn, sau đó chạy đến bên người Cổ Từ

Niềm cười ngây ngô.

“Ừ, tối hôm qua ngủ có ngon không?” Cô nửa ngồi xỏm xuống, ôn nhu vuốt đầu của hai tiểu bảo bối, chúng là hai đứa con của cô, bộ dạng đều rất giống cô, đã hơn năm tuổi.

“Rất ngon.” Hai tiểu bảo bối ánh mắt trong veo như nước chớp chớp, đem giọng điệu ngâm ra thật dài. “Con đã làm bữa ăn sáng mà mẹ thích nhất, chúng ta mau ăn đi!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cổ Mặc Thần đầy tự hào.

“Con cũng làm cho mẹ một ly sữa nóng.” Cổ Hi Lam khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu làm cho người ta nhìn không được liền muốn cắn một cái.

“Thật ngoan, nhưng mà mẹ phải đi thay quần áo trước.” Thấy hai tiểu bảo bối mới năm tuổi đã thường xuyên nấu cơm cho mình, cô vô cùng tự trách. Bình thường cô ít khi nấu cơm, sẽ thường xuyên mang hai đứa nhỏ ra ngoài ăn cơm, hai tiểu bảo bối nói ở bên ngoài ăn cơm không có ấm áp như ở nhà, nên sau khi đi học về chúng liền vào bếp nấu ăn, hơn nữa phòng bếp bình thường cũng không được tốt. Tuy rằng tự trách, nhưng ăn cơm do chính hai tiểu bảo bối làm, cô sẽ cảm thấy cực kì hạnh phúc, làm lòng cô trở nên ấm áp hơn.

“Được.” Hai tiểu bảo bối liền nhu thuận gật đầu.

Dịu dàng hôn hai tiểu bảo bối, cô trở về phòng thay quần áo.

Cùng nhau ăn bữa sáng trong sự vui vẻ và ấm áp, Mạc Mịch cùng hai tiểu bảo bối đều không có hỏi Cổ Tử Niệm tối hôm qua đã đi đâu, giống như chuyện kia dường như không có xảy ra.

Mạc Mịch không hỏi, là vì hần đại khái đoán được tối hôm qua Cổ Tử Niệm đã xảy ra chuyện gì, hần cũng không muốn nhắc tới Cổ Tử Niệm có mối quan hệ với người đàn ông khác. Hần chưa từng điều tra chuyện trước kia của Cổ Tử Niệm, bởi vì hần không cần, hần tự hỏi mình có thể hay không trở thành người quan trọng trong cuộc sống của cô.

Hai tiểu bảo bối không hỏi, là bởi vì bọn chúng thấy mẹ mình bình an vô sự trở về, mặt khác, bọn chúng sẽ nghĩ biện pháp để điều tra rõ ràng. Hơn nữa bọn chúng cảm thấy cho dù chúng có thể hỏi được, cũng chưa chắc mẹ sẽ nói thật, có thể hỏi còn sẽ làm cho mẹ thương tâm.

Đối với Mạc Mịch, Cổ Tử Niệm vô cùng cảm kích, nếu không phải nhờ anh, cô cùng hai tiểu bảo bối có lẽ đã chết. Hơn nữa, anh cũng là ông chủ của cô, cô hiện tại là làm công việc thiết kế tại công ty áo cưới cùng trang sức cao cấp nhất của Mạc gia.

Mạc Mịch cho phép cô không cần tới công ty thường xuyên, đương nhiên, sự thành công và năng lực của cô có liên quan với nhau, cho nên cũng không có ai trong công ty đối với chuyện này dị nghị. Người khác tra không được đòi tư của cô cũng là bởi vì Mạc Mịch đã có những tay vào, đem cô ân giấu cùng bảo vệ thật tốt, cô cuối cùng cảm thấy việc gặp Mạc Mịch chính là niềm vinh hạnh của cô!

Mạc Mịch theo gia đình đến nước Pháp kinh doanh, cơ hồ từng ngành sản xuất đều được nói đến, ở hai phía hắc bạch đều rất phát triển, vài năm liền hoàn toàn tiếp quản tất cả của Mạc gia.

-----Hết chương 4-----

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mạnh Tiểu Lạt Thê (Nuông Chiều Cô Vợ Bé Nhỏ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Vẫn còn hy vọng

Hoàng Phủ Tuý thật vất vả mới tra ra được địa chỉ của Cổ Tử Niệm, liền vô cùng cao hứng mua bữa sang đi tìm Cổ Tử Niệm, nhưng là sau khi đến đó mới phát hiện trong nhà Cổ Tử Niệm không có một bóng người.

“Long Nhất.” Hoàng Phủ Tuý thanh âm nhàn nhạt gọi.

“Thiếu gia.” Long Nhất lập tức xuất hiện bên người Hoàng Phủ Tuý.

“Phải tất cả người ở Paris lập tức tìm Thiếu phu nhân!” Hần muốn nhanh lên một chút được nhìn thấy người trong lòng mình.

“Vâng, Thiếu gia.” Long Nhất cung kính cúi thấp đầu liền rời đi.

Hoàng Phủ Tuý ở cửa chờ Cổ Tử Niệm, hần rất muốn làm cho người bảo vệ mở cửa ra, nhưng là hần sợ lúc Cổ Tử Niệm trở về liền sinh ra tức giận nên cuối cùng chỉ có thể từ bỏ. Hần một bụng tương tư cùng cao hứng, nhưng chỉ có thể đứng trông trời canh ở ngoài cửa, muốn chờ cô trở về.

Thật lòng yêu thương một người, thật sự sẽ thay đổi rất nhiều, hơn nữa hần cũng không hối hận việc mình đã trở nên thay đổi.

Thoáng một cái, người của hần đã tìm khắp Paris cả ngày, nhưng vẫn là không có tìm được Cổ Tử Niệm, Hoàng Phủ Tuý nghĩ cô đã rời khỏi Paris.

Hắn không vui trở lại khách sạn liền gọi một cú điện thoại.

Điện thoại vang lên thật lâu mới có người nhận, thanh âm truyền đến có chút bất mãn: “Tiểu tử thôi, có chuyện gì?”

“Ông nội, cháu đã tìm được Niệm nhi rồi.” Hoàng Phủ Tuý tuyệt không để ý đến giọng điệu của ông nội.

“Có thật hay không? Cháu đã tìm được tiểu Niệm sao?” Hoàng Phủ Cảnh kích động đứng lên, Tề Thu Tâm ở bên cạnh ông nghe thấy câu đó cũng kích động đến mức đứng bật dậy, Tề Thu Tâm chính là bà nội của Hoàng Phủ Tuý.

“Là thật, Niệm nhi với cháu hiện tại có chút hiểu lầm, nhưng mà ông nội cứ yên tâm, cháu chắc chắn sẽ mang Niệm nhi trở về!” Những lời này hẳn là nói cho Hoàng Phủ Cảnh nghe nhưng cũng chính là nói cho chính mình nghe.

“Các cháu hiện tại đang ở đâu, ta và bà nội lập tức sang đó!” Hoàng Phủ Cảnh rất lo lắng cho Hoàng Phủ Tuý, ông không có cách nào yên tâm được.

“Ông nội, cháu nhất định sẽ đem Niệm nhi trở về, ông và bà nội cũng không cần phải sang đây! Cứ việc yên tâm!” Hẳn cũng không dám nói cho ông biết việc hắn đã chửi rủa suốt hai tiếng đồng hồ trong lúc đứng chờ cô, hắn hiện tại lại không tìm thấy Cố Tử Niệm, cũng không biết Cố Tử Niệm đang ở đâu.

Các bậc trưởng bối của Hoàng Phủ gia ai cũng đều rất thích Cố Tử Niệm, bởi vì Cố Tử Niệm luôn hiểu chuyện lại khéo léo chăm sóc mọi người, lúc trước không nhìn thấy Cố Tử Niệm, Hoàng Phủ Tuý trái phải gấu diếm một tháng trời nhưng cuối cùng mọi người cũng biết chuyện. Trưởng bối Hoàng Phủ gia bởi vì chuyện này sinh ra nóng nảy, bọn họ đều có thể đoán được Hoàng Phủ Tuý đã tổn thương Cố Tử Niệm sâu sắc, cho nên cô mới phải rời đi, bởi vì lúc còn nhỏ Cố Tử Niệm nhu thuận như thể tuyệt đối sẽ không làm chuyện bốc đồng. Bọn họ cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới sẽ tìm được Cố Tử Niệm, bởi vì họ nghĩ rằng cô đã chết. “Ông mới lo lắng, tiểu Niệm một mình ở bên ngoài, sáu năm trời cũng không biết phải chịu đựng bao nhiêu khổ sở. Hiện tại cũng đã may mắn tìm được nó rồi, nếu không đến ngày nào đó ông và bà nội cháu xuống cửu tuyền cũng không có cách nào cho bà nội của tiểu Niệm một câu trả lời rõ ràng!” Hoàng Phủ Cảnh, Tề Thu Tâm cùng với bà nội của Cố Tử Niệm là Cố Uyển Di ngày xưa là bạn tốt của nhau, Cố Uyển Di lúc tuổi còn trẻ, bởi vì thương tổn quá sâu trong chuyện tình cảm cho nên cũng không muốn tiếp tục yêu đương, cho đến hơn năm mươi tuổi mới nhận nuôi Cố Tử Niệm năm tuổi, sau đó liền bay sang Mỹ.

Trước khi Cố Uyển Di mất, Hoàng Phủ Cảnh cùng Tề Thu Tâm chạy sang Mỹ giúp đỡ bà đoạn đường cuối cùng, còn đối với bà hứa hẹn về sau sẽ đem Cố Tử Niệm xem như là cháu ruột của mình, cuối cùng Cố Uyển Di mỉm cười nhắm hai mắt lại ra đi. Khi đó Cố Tử Niệm chỉ mới mười tám tuổi, quãng thời gian đó khiến cô thương tâm rất lâu, sau khi lo chuyện hậu sự cho Cố Uyển Di, cô liền đi theo Hoàng Phủ Cảnh cùng Tề Thu Tâm trở về Trung Quốc.

Hoàng Phủ Cảnh tiếp tục nói xong: “Tiểu tử thôi, ta nói cho con biết, tiểu Niệm là một cô gái tốt hiếm có. Tuy rằng chúng ta cho tới bây giờ cũng không có hỏi qua cháu, lúc trước rốt cuộc là vì nguyên nhân gì khiến cho tiểu Niệm phải rời đi, nhưng lại có thể đoán được chút ít. Lần này sau khi đem tiểu Niệm trở về, nếu cháu lại làm cho tiểu Niệm thương tâm khổ sở, ta tuyệt đối sẽ không tha cho cháu!”

Hoàng Phủ Tuý thái dương co rút, hắn đã đoán được ông nội hẳn sẽ nói như vậy: “Cháu sẽ không lại làm cho Niệm nhi thương tâm khổ sở, cô ấy là vợ của cháu, cũng là người cháu yêu nhất!”

“Vậy là tốt rồi!” Hoàng Phủ Cảnh hài lòng gật đầu: “Người của Hoàng Phủ gia đều là chủ động trong chuyện tình cảm, đối xử tốt với người mình yêu, người tốt nhất đừng làm chuyện gì lừa dối, người có rõ nghe hay không? Nếu không.....”

Cầm điện thoại đưa ra xa, hắn lớn tiếng nói: “Ông nội, người nói cái gì, cháu nghe không rõ, tín hiệu không tốt, cháu cúp máy a~!”

Cúp điện thoại hắn liền thở dài một hơi, trong lòng tràn ngập áy náy cùng tự trách, hắn thật hận chết chính mình, lúc trước tuy rằng chuyện đó không phải do hắn làm, thế nhưng cái người kỳ quái kia lại cho rằng như thế! Hắn luôn tự trách chính mình vì cái gì không sớm một chút nhận rõ tâm tư của Cố Tử Niệm, nếu không cũng sẽ không xảy ra chuyện Cố Tử Niệm thương tâm, nghĩ như thế, hắn liền đau đến không thể hô hấp nổi. Về sau hắn nhất định sẽ bù đắp và yêu thương cô thật tốt, cưng chiều cô, sẽ không lại làm cho cô phải khổ sở.

Lúc sau mẹ Vương Nhã Na của hắn gọi điện thoại đến, nội dung nói chuyện so với Hoàng Phủ Cảnh cũng không sai biệt lắm, cuối cùng hắn lại nói là tín hiệu không tốt, nghe không rõ, liền đem điện thoại tắt đi.

Hắn hiện tại vừa nhận được cuộc điện thoại của bọn người Hoàng Phủ Cảnh, rõ ràng có hai nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất là hắn có dự cảm lần này sau khi tìm được Cố Tử Niệm, bọn họ liền vĩnh viễn cũng sẽ không tách ra. Còn nguyên nhân thứ hai là do hắn không thể xác định hẳn có thể thuận lợi đem trái tim của cô quay lại hay không, cho nên hắn không muốn mang Cố Tử Niệm trở lại vào lúc này, bọn người Hoàng Phủ Cảnh có thể ít nhiều đến giúp hắn, nhưng có thể Cố Tử Niệm sẽ không để ý tới hắn, nhưng chắc chắn sẽ không thể không để ý đến bọn người Hoàng Phủ Cảnh!

“Niệm nhi, em đang ở đâu?” Nhìn lên bầu trời đêm, trong mắt hắn ánh lên sự nhưng nhớ cùng buồn rầu, bắt đầu hồi tưởng về lần đầu tiên mình gặp Cố Tử Niệm.

Khi đó Cố Tử Niệm tựa như một thiên sứ thuần khiết, nụ cười vô cùng ấm áp khắc sâu vào lòng người, ngọt ngào gọi hắn một tiếng “Anh Tuý”. Từ lúc hắn sinh ra đến nay đó chính là lần đầu tiên hắn cảm thấy tim mình đập nhanh như thế, hắn mới phát hiện kể từ khi đó, thiên sứ thuần khiết kia cũng đã bước vào trong lòng hắn. Nếu không thì hắn cũng sẽ không vì chuyện cô cười đùa với người khác mà sinh ra tức giận, làm cho cô không tiếp xúc với người đàn ông khác, cũng sẽ không hỏi Hoàng Phủ Cảnh cảm thấy Cố Tử Niệm như thế nào, nếu ông đồng ý, bọn họ liền lập tức đi kết hôn.....Rất nhiều rất nhiều, chính là do hắn phát hiện quá muộn mà thôi, bây giờ hắn chỉ hy vọng hết thảy tất cả vẫn còn kịp.

Chương 6: Không nghĩ tới

Thời tiết mát mẻ, con gió thổi qua mang theo sự hiu quạnh.

Nước Mỹ, Washington.

“Bà nội, cháu lại tới đây thăm bà.” Cổ Tử Niệm đôi mắt hồng hồng đem bó hoa Tulip đặt ở trước mộ bà, trên tấm bia đá là ảnh chụp của bà cụ, bà cụ tóc hoa râm, ánh mắt vô cùng hiền lành, nhưng trên khoé mắt lại mang theo một tia đau buồn. Trên khuôn mặt mặc dù có một ít nếp nhăn, nhưng lại không khó để nhìn ra, khi còn trẻ chắc chắn là một người rất đẹp.

“Bà ơi, chúng cháu cũng đến thăm bà.” Hai tiểu bảo bối cười hồn nhiên, bọn chúng cảm thấy mẹ mình hiện tại rất đau lòng, cho nên dù thương tâm đi chăng nữa, bọn chúng cũng sẽ không biểu hiện ra bên ngoài.

Bất luận là ở mặt nào, hai tiểu bảo bối đều vô cùng hiểu chuyện, hơn nữa bọn chúng cũng luôn cố gắng làm cho mẹ vui vẻ.

Cổ Tử Niệm mỗi năm đều đến đây để cúng tế cho bà nội, cũng không cần biết là vào thời gian nào, Mạc Mịch và hai tiểu bảo bối cũng sẽ đi với cô.

“Bà nội, tiểu Niệm ngày mai phải rời khỏi rồi, lần này có lẽ phải mất rất lâu mới có thể đến thăm bà nội được, bà có trách tiểu Niệm hay không?” Cổ Tử Niệm thanh âm khàn khàn hỏi, mấy lần trước cô đến Washington là để đi thăm bà nội. Còn lần này, cô chủ yếu là đến cúng tế cho bà, thuận tiện cùng Mạc Mịch đi công tác.

“Bà yêu thương mẹ như vậy, chắc chắn sẽ không trách mẹ đâu.” Cổ Mạc Thần nhìn xa trông rộng nói.

“Đúng vậy, anh nói rất đúng.” Cổ Hi Lam đáng yêu gật gật đầu.

Hai tiểu bảo bối cùng nhau trao đổi ánh mắt, bọn chúng đều nghĩ là mẹ mình không vui, vì thế ngay trước mắt mẹ chúng làm ra các loại biểu cảm khác nhau, đáng yêu vô cùng.

Cổ Tử Niệm đối với hai tiểu bảo bối bối dạn cười, nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên gặp Cổ Uyển Di.

Lúc Cổ Uyển Di đi vào một cô nhi viện lớn, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cổ Tử Niệm.

Cổ Tử Niệm cười vô cùng thuần khiết, nụ cười của cô trong vắt, giống như trong mắt cô tất cả mọi thứ trên đời đều rất sạch sẽ.

“Con có nguyện ý đến nhà ta không?” Cổ Uyển Di ngồi xổm xuống trước mặt cô, hiền lành nhìn cô.

“Con và bà cùng nhau đến nhà bà, vậy có phải hay không nhà của người cũng chính là nhà của con?” Đứa nhỏ khờ dại cười, ánh mắt trong veo như hồ nước chớp chớp, thân là đứa nhỏ sống trong cô nhi viện, nhưng cô luôn khao khát có một mái ấm gia đình.

“Đương nhiên rồi.” Cổ Uyển Di sờ đầu đứa bé nói: “Nhưng mà trong nhà chỉ có ta và con mà thôi.”

“Người cũng không thể đem cháu vứt bỏ.” Cô nhìn Cổ Uyển Di đầy chờ mong: “Nếu con làm chuyện gì khiến người mất hứng, người có thể đánh hay mắng con, nhưng người đừng vứt bỏ con.”

“Được.” Cổ Uyển Di càng ngày càng cảm thấy yêu thích đứa nhỏ trước mắt.

“Hi hi.....” Cô cười đến vô cùng vui vẻ, chủ động bắt lấy tay Cổ Uyển Di nói: “Về sau con có nhà rồi, thật tốt quá!”

“Về sau ta chính là bà nội của con, chúng ta đều là người một nhà!” Cổ Uyển Di cười đem cô ôm vào lòng: “Ta họ Cổ, gọi là Cổ Uyển Di, về sau gọi con là Cổ Tử Niệm, có được hay không?”

“Cổ Tử Niệm, Cổ Tử Niệm, bà nội, tên này nghe thật êm tai, con rất thích!” Cô vui mừng hôn lên khuôn mặt của Cổ Uyển Di làm bà cười như nở hoa.

“Đừng khóc, bà chắc chắn không muốn nhìn thấy em khóc đâu.” Mạc Mịch đau lòng khi thấy Cổ Tử Niệm rơi nước mắt.

Vừa rồi nghĩ đến chuyện trước kia khiến cô kim lòng không được khóc nức lên, mỗi lần nhớ tới bà nội mình, cô đều không nhịn được mà rơi nước mắt, bà nội chính là người đầu tiên trên đời này mang lại cho cô sự ấm áp, cũng đem cô giáo dục thật tốt. Sau khi rời khỏi cô nhi viện, cuộc sống của cô lúc nào cũng ở bên cạnh bà nội, mặc dù bà thuộc thế hệ trước, nhưng ở trong lòng cô, bà không chỉ đơn thuần là bà nội mà còn là bằng hữu tốt của cô nữa nên cô không bao giờ giấu diếm bà bất cứ chuyện gì.

“Ừ.” Hít hít cái mũi, cô đã nhớ tới bà trước khi ra đi, nhìn thấy cô rơi lệ hần liền nói: “Tiểu Niệm à, bà nội thích nhất chính là nhìn thấy nụ cười của em, đừng khóc nữa.” Một màn này, giống như tất cả chỉ vừa mới diễn ra ngày hôm qua.

“Em có nghĩ đến việc đi tìm cha mẹ của mình hay không?” Mạc Mịch muốn giúp Cổ Từ Niệm đi tìm cha mẹ của cô.

“Không muốn!” Cô trả lời vô cùng rõ ràng: “Trước kia lúc ở cô nhi viện, em cuối cùng suy nghĩ bọn họ vì lý do gì lại đem em vứt bỏ, nhưng dù sao cũng hy vọng bọn họ có ngày sẽ đến đem em trở về bên cạnh, sau đó có bà nội, em liền không bao giờ nghĩ tới cùng hi vọng thêm lần nào nữa. Bà nội đối với em rất tốt, có thể cho em tất cả mọi thứ, chưa bao giờ làm em cảm thấy mình cô độc.” Trên khuôn mặt cô mang theo chút hoài niệm, cô cảm thấy trở thành cháu gái của Cổ Uyển Di thật sự rất may mắn. Về phần cô chưa thấy qua mặt cha mẹ mình, nhưng trong mắt cô, bọn họ chẳng qua cũng chỉ là người xa lạ.

Mạc Mịch nhẹ nhàng gạt đầu, xóa đi ý nghĩ muốn giúp Cổ Từ Niệm tìm cha mẹ, hần biết cô hiện tại cũng không quan tâm cha mẹ mình là ai, nói không chừng khi tìm được rồi lại khiến cho cô phải khó xử.

.....

Cổ Từ Niệm và bọn họ đứng ở trước mộ Cổ Uyển Di thật lâu, mới trở lại biệt thự của Mạc Mịch ở Washington.

Buổi tối Cổ Từ Niệm cùng Mạc Mịch đem hai tiểu bảo bối kia đặt lên giường, sau đó đều tự trở về phòng của mình.

Vừa mở cánh cửa phòng ra, Cổ Từ Niệm liền bắt gặp rơi vào một cái ôm xa lạ nhưng lại có chút quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mạnh Tiểu Lạt Thê (Nuông Chiều Cô Vợ Bé Nhỏ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Nghiệm chứng

“Niệm nhi, không cảm thấy nhớ anh sao?” Hoàng Phủ Túy thanh âm hơi tức giận vang lên, thuận tay đóng cửa lại: “Anh rất là nhớ em!”

Cổ Từ Niệm hoảng hốt trong chốc lát, liền dùng sức giẫm lên chân Hoàng Phủ Túy: “Nhớ cái đầu nguoi, buông ra!” Hồn đản, tôi đập chết anh.

Hoàng Phủ Túy tựa hồ không hề cảm thấy đau: “Nếu muốn thì cứ việc đập nhiều một chút, miễn em cảm thấy thích là được.”

“Buông ra!” Thái dương co rút, cô cố gắng đem chân hần tách ra.

“Anh không nỡ buông ra.” Hần ở bên tai cô nhẹ nhàng thổi khí: “Cho nên vẫn là ôm đi!” Hần âu yếm ôm người vào trong ngực, không cam lòng buông ra!

“Tôi nghĩ chắc chắn anh có chuyện muốn nói với tôi, tôi cũng sẽ tiếp chuyện với anh.” Cô ngửa đầu hồn nhiên nhìn Hoàng Phủ Túy: “Trước tiên buông tôi ra, được chứ?”

Âu yếm hôn lên mặt cô, hần cười đến rất là vui vẻ, hoàn toàn tin tưởng lời của cô: “Được, nghe theo em!”

Chính là hần lại không nghĩ tới khi hần buông người trong ngực ra, người nọ liền sắc mặt lạnh lùng, lập tức đứng cách hần rất xa.

“Niệm nhi?” Trong lòng đau xót dữ dội, hần cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới Cổ Từ Niệm lừa hần, trong ấn tượng của hần, cô rất thuần khiết, chưa bao giờ gạt người khác.

“Mời anh rời khỏi đây!” Cổ Từ Niệm nói xong liền một phen khéo léo rút súng lục ra nhắm ngay ngực hần, súng là do Mạc Mịch đưa cho cô, Mạc Mịch là vì sợ cô bị người khác làm hại, cho nên đưa cho cô để phòng thân.

Hoàng Phủ Túy không chút do dự hướng cô đi đến, hần không tin cô sẽ nổ súng, thuật bắn súng của cô là do hần dạy cho, hần vốn là cũng không muốn cô tiếp xúc với những thứ này. Nhưng là trước kia vì hần mà bị bắt trời nhiều lần, hần liền dạy cho cô cách dùng súng, chỉ hy vọng cô tự có thể bảo vệ chính mình thật tốt.

“Đứng lại, đừng tới đây!” Lui về phía sau một bước, trong mắt của cô có sự lo lắng, hướng tới bên người Hoàng Phủ Túy nổ một phát súng.

“Niệm nhi?!!” Trên mặt hần tất cả đều là sự bi thống, tâm cũng bắt đầu co rút đau đớn.

Cổ Từ Niệm nhắm mắt lại, che lấp tâm tình hiện lên trong đáy mắt.

Hoàng Phủ Túy thừa dịp lúc Cổ Từ Niệm phân tâm, rất nhanh đoạt lấy súng trong tay cô, sau đó ôm cô, đem cô đặt ở trên giường: “Niệm nhi, anh nơi này đau quá!” Cường ngạnh mà đem tay cô áp lên ngực mình: “Đau quá! Đau đến mức không thể nói được!”

“Đứng lên.” Cô nghĩ muốn rút tay mình trở về, thế nhưng lại không được..... Vì vậy cô không nhìn đến hắn nữa.

Hoàng Phủ Tuý bị thương nhìn Cổ Tử Niệm, sau đó đem cái chân đắp lên người bọn họ: “Ngủ đi.” Hắn gắt gao ôm cô từ phía sau.

Mấy ngày nay hắn vì đi tìm cô cơ hồ cũng không chớp mắt, lúc đầu cũng không biết rốt cuộc cô đã đi đâu, sau đó hắn nghĩ có thể hay không cô bay sang Mỹ bán tế cho bà nội, liền lập tức đến nước Mỹ.

“Anh buông ra.” Chết tiệt! Cô dùng sức giãy dựa khi nhìn thấy ánh mắt rực lửa nguy hiểm của Hoàng Phủ Tuý.

Ánh mắt Hoàng Phủ Tuý mờ ám tối sầm lại, khàn khàn nói: “Đừng động, bằng không anh cũng không ngại chúng ta đụng chạm một đêm”

Hắn thật sự rất muốn cùng cô một đêm....., nhưng là.....Azzzz!

Cô ngoan ngoãn không hề động dậy, bởi vì cô cảm giác được thân thể Hoàng Phủ Tuý bắt đầu có phản ứng, cho nên chỉ có thể tức giận trừng hắn, muốn dùng lửa giận của mình đem hắn thiêu rụi.

“Ít nhất lần này em không có phủ nhận em là Niệm nhi của anh.” Hắn cao hừng nói.

“Tôi không phải là của anh!” Đêm đó cô khóc nói ra những lời kia, nếu bây giờ cô lại nói chính mình không quen biết hắn, như vậy sẽ rất giả, cô hiện tại chỉ hy vọng hắn có thể cách xa cô ra một chút.

“Một mình anh biết em là của anh là được.” Người nam cười đến rất là vô lại.

Nhìn Hoàng Phủ Tuý, cuối cùng cô không nhịn được hỏi: “Anh thật sự là Hoàng Phủ Tuý sao?” Cô thật không rõ trong trí nhớ của mình hắn là một người đàn ông cuồng ngạo bá đạo, thế nào lại trở nên vô lại như vậy?” Cô không cần biết bất kể hắn như thế nào, nhưng hiện tại hắn lại vô lại đến mức tận cùng.

“Tất nhiên rồi, em muốn hay không muốn nghiệm chứng một chút, dùng phương thức thân mật mờ ám để kiểm tra xem, anh còn có thể làm cho em không thể xuống giường.” Nhẹ nhàng liếm vành tai cô, có trời mới biết hắn vất vả nhẫn nhịn như thế nào.

“Hạ lưu!” Đồ lưu manh! Cô xấu hổ giận dữ quát, ở trong lòng trách cứ chính mình vì cái gì trước kia không chăm chỉ học võ, bằng không hiện tại cũng sẽ không uất ức như vậy.

Kỳ thật thân thủ của cô đã rất tốt, nhưng là Hoàng Phủ Tuý càng tốt hơn.

“Ngaoan, ngủ đi.” Hải lòng cong cong khoé môi, hắn liền nhắm hai mắt lại, thật sự rất mệt mỏi, rất nhanh liền đi vào giấc ngủ.

Cổ Tử Niệm vốn nghĩ rằng lúc ngủ Hoàng Phủ tuý cũng sẽ không ôm cô chặt như thế, nhưng là cô đã nghĩ sai rồi, Hoàng Phủ Tuý hắn cho dù đang ngủ vẫn gắt gao ôm cô thật chặt, như thế nào cũng giãy dựa không ra, cô chỉ có thể tức giận.

Không bao lâu sau, vốn đã sớm mệt nhọc cô ở trong ngực Hoàng Phủ Tuý ngủ thiếp đi.

Ánh trăng tản ra thứ ánh sáng trong suốt, những ngôi sao lấp lánh nhấp nháy cười, ban đêm, an tường lại vô cùng ấm áp.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mạnh Tiểu Lạt Thê (Nuông Chiều Cô Vợ Bé Nhỏ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Vô sỉ cùng bá đạo

Phía chân trời dần dần hiện lên cảnh sắc buổi sáng sớm.

Hoàng Phủ Tuý mở to mắt liền nhìn thấy Cổ Tử Niệm nằm trong ngực hắn ngủ, hắn cười đến rất là vui vẻ, hắn sợ khi tỉnh lại sẽ nhìn không thấy cô, cho nên vẫn cố gắng sớm một chút tỉnh dậy, cũng không có cách nào ngủ ngon.

Cảm giác được sự ấm áp trong lòng ngực, hắn thoải mái vô cùng, hắn cảm thấy được cả thế giới đều đang ở trong lòng ngực mình. Bất quá hắn có một chút không hài lòng, đó chính là Cổ Tử Niệm cư nhiên không có ôm hắn, hắn liền bá đạo mà đem người trong ngực đặt tay lên trên lưng của mình, lúc này mới cảm thấy hài lòng, sau đó hắn cười hôn lên hai gò má của cô.

Chỉ chốc lát sau, người trong lòng ngực giật giật mí mắt, hần lập tức nhắm hai mắt lại giả bộ ngủ.

Cổ Tử Niệm mở to mắt liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, cô có chút hoảng hốt, hơn nữa cô thấy tay của mình cứ nhiên lại đặt ở trên lưng ôm hần!

Phản ứng trở lại cô liền muốn đẩy Hoàng Phủ Tuý ra, lại bị hần ôm thật chặt.

Người nam chỉ vừa mới tỉnh ngủ, nhân cơ hội ở trên cổ Cổ Tử Niệm cọ cọ, ừ...thật thơm: “Niệm nhi, anh còn muốn ngủ.”

“Buông, anh tiếp tục ngủ! Tôi không ngủ!” Cô không dám lộn xộn, bởi vì cô cảm giác được Hoàng Phủ Tuý thân thể hần lại có phản ứng, ở trong lòng không ngừng lên tiếng trách mắng: Đồ ngựa giống!

“Vậy được, anh cũng không ngủ.” Ấu yếm cô trong ngực, hần không có phản ứng kỳ quái nào, nhưng là.....Nhấn nhin thật vất vả a! Hần biết bây giờ không thể đối với Cổ Tử Niệm làm cái gì, nếu không cô sẽ lại cách hần càng ngày càng xa, bất kể như thế nào đều phải do cô cam tâm tình nguyện, cho nên hiện tại hần chỉ có thể đau khổ chịu đựng, cho dù rất muốn thì cũng phải chịu đựng: “Nhưng mà, em có thể bù đắp cho anh một cái hôn buổi sáng.”

“Tôi mới không muốn!” Cô tức giận trừng mắt liếc Hoàng Phủ Tuý một cái, nếu có thể cô tuyệt đối sẽ đem hần một cước bay xuống giường: “Anh còn không buông ra?”

“Em cho anh một cái hôn buổi sáng, anh liền buông ra.” Hơi mân mê khoe môi, người nam nào đó trong lòng cười đến đảo lộn trời đất.

Cổ Tử Niệm nhìn nhìn Hoàng Phủ Tuý, lại nhìn nhìn cánh tay hần, sau đó lại lặp lại nhìn hai lần, cuối cùng một ngụm hướng cánh tay hần cắn xuống.

Lúc sau nghĩ đến mình vừa làm ra loại chuyện này, cô cảm thấy chắc chắn là do Hoàng Phủ Tuý chọc tức, cho nên mới có thể làm ra loại hành động cắn người ngây thơ này.

Hoàng Phủ Tuý nhẹ nhàng nhủ nhủ mảy, có điều hần cười nói: “Niệm nhi thân ái của anh thích cắn liền cắn đi, chỉ cần Niệm nhi thích là được, Niệm nhi muốn cắn anh như thế nào đều có thể, đến đây, anh cời hết cho em từ từ cắn.”

Cô rất nhanh buông cánh tay hần ra, quát: “Hoàng Phủ Tuý! Anh thật vô sỉ!” Nghiến răng nghiến lợi a! Cô cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua có người nào vô sỉ như hần.

“Anh chỉ đối với em vô sỉ.” Người nam âm mưu cười.

Cổ Tử Niệm không nói gì, cô tức giận không hề nhẹ, ánh mắt bắn ra có thể “giết chết” Hoàng Phủ Tuý.

Hoàng Phủ Tuý vẫn cười nhìn chăm chú Cổ Tử Niệm, cô không còn giống như trước kia dịu dàng điềm đạm, nhưng hần vẫn yêu, chỉ cần là Cổ Tử Niệm, bất kể như thế nào hần đều yêu.

Hần nhin không được liền muốn hôn người trong ngực, nhưng lúc đó lại vang lên tiếng đập cửa.

“Mẹ, rời giường, thức dậy ăn điểm tâm.” Hai tiểu bảo bối thanh âm giòn tan kèm theo một trận tiếng đập cửa vang lên, bọn chúng mỗi ngày đều sẽ gọi mẹ thức dậy.

Cổ Tử Niệm đối với việc này, từ lúc bắt đầu có chút tự trách chính mình nhưng bây giờ đã biến thành hạnh phúc đón nhận.

“Được, các con trước đi xuống, mẹ lập tức xuống dưới.” Cô thanh âm dịu dàng, trong mắt cũng ánh lên tia sáng nhu hoà, đối với hai tiểu bảo bối của mình, cô luôn trở nên dịu dàng.

Về mặt Hoàng Phủ Tuý vốn đã lạnh lẽo hiện tại càng lạnh hơn.

“Tốt lắm, mẹ nhanh lên một chút.” Hai tiểu bảo bối nói xong liền rời đi, vừa rời đi vừa hát lên bài hát do chính bọn chúng sáng tác: “Ta là một kẻ bình thường đáng yêu, tiểu nha đầu bình thường đáng yêu, thông minh lạnh lợi không phiền não, bất kể chuyện gì xảy ra đều cố gắng....”

Sau khi hai tiểu bảo bối đi xa, Hoàng Phủ Tuý mới hí mắt hỏi: “Em có đứa nhỏ sao?”

“Anh không phải biết rõ sao vẫn còn hỏi?!” Cô cười lạnh.

“Là của ai?” Hần nhớ tới Ansel đã nói qua với hần về Mạc Mịch.

“Không liên quan tới anh!” Cô như trước nở nụ cười lạnh.

“Là của ai?” Hần hiện tại vô cùng ghen tị, ghen tị với Mạc Mịch, đồng thời cũng thực tức giận.

Cô xoay người...Không để ý tới hần, trong lòng có phần khó chịu.

“Cổ Tử Niệm, em nghe cho rõ đây! Cho dù em cùng người khác có đứa nhỏ đi chăng nữa, em cũng chỉ có thể là của anh! Em đừng nghĩ muốn rời khỏi anh, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới! Anh là người đàn ông của em, người đàn ông duy nhất!” Hần bá đạo xoay cô lại để cô đối diện với chính mình: “Em chỉ

có thể cùng anh ở một chỗ, nếu em dám cùng người khác ở chung một chỗ, anh nhất định sẽ giết chết hân!”

“Vậy tôi sẽ giết chết anh!” Giọng điệu cô vô cùng bình thản, làm cho người ta nghe không ra cảm xúc gì: “Tôi không biết anh rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng tôi không phải là đứa ngốc, sẽ không lại bị anh lợi dụng. Đừng nói tôi là của anh, tôi sẽ cảm thấy rất ghê tởm, chúng ta đã sớm ly hôn rồi!”

”Anh chưa từng lợi dụng em, hơn nữa chúng ta không có.....” Hân còn chưa có nói xong đã bị một trận tiếng đập cửa cắt đứt.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mạnh Tiểu Lạt Thê (Nuông Chiều Cô Vợ Bé Nhỏ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương mắt

“Niệm, là anh, mau mở cửa!” Mạc Mịch thanh âm nhàn nhạt nói, làm cho người ta nghe không ra là cảm xúc gì.

“Được.” Cô Từ Niệm nhú nhú mày, nhìn Hoàng Phủ Tuý: “Đứng lên đi!”

Hoàng Phủ Tuý ngồi bất động, ánh mắt hân trở nên sắc bén hơn.

“Niệm.” Mạc Mịch lại gõ cửa: “Anh mở cửa vào đây.” Hân vừa rồi là cùng hai tiểu bảo bối đi lên đây, nhưng khi hai tiểu bảo bối đi xuống, hân cũng không có, bởi vì hân muốn chờ Cô từ Niệm cùng nhau xuống, cho nên cuộc đối thoại giữa cô và Hoàng Phủ Tuý hân đều nghe thấy rõ ràng.

Hân thật vất vả mới không chế được chính mình không trực tiếp vọt vào bên trong, khi Cô Từ Niệm nói cô và Hoàng Phủ Tuý đã ly hôn, hân rốt cuộc nhin không được liên gõ cửa.

“Đề em, em lập tức ra mở cửa!” Cô nói xong liền lãnh đạm nhìn Hoàng Phủ Tuý, không hề nói thêm cái gì.

Hoàng Phủ Tuý cũng nhìn chăm chú Cô Từ Niệm, trong mắt ánh lên cảm xúc phức tạp, nhưng là tình yêu lại rất rõ ràng.

Hai người cứ như vậy đối diện với nhau.

Hân rất muốn biết cô sáu năm này đã xảy ra chuyện gì? Hân rất muốn biết cô có hay không nhớ đến mình? Hân muốn biết cô có còn yêu mình hay không? Rất muốn đem cô trở về nhà.

Cho nên hân không cho phép cô cùng người đàn ông khác ở cùng một chỗ.

Đột nhiên hân nghĩ tới một chuyện, đó chính là người hân yêu cũng không cùng Mạc Mịch ngủ chung! Về phần đứa con của cô, hân sẽ đi tìm hiểu rõ ràng, nhưng hân rất hi vọng đó là đứa nhỏ của hân.

Nhọt nhạt cười, hân liền đứng dậy ngay lúc Cô Từ Niệm chưa phản ứng kịp mở cửa ra.

“Tim Niệm nhi nhà ta có việc gì?” Hoàng Phủ Tuý sắc bén nhìn chăm chăm Mạc Mịch: “Không biết quấy rầy người khác là chuyện không tốt sao?”

“Anh đến nhà của tôi, tôi còn chưa nói đến, anh không biết đột nhập vào nhà người khác là có tội gì sao?”

Mạc Mịch trong mắt một mảnh ánh sáng loé lên, nơi này có hệ thống bảo an vô cùng tốt, nhưng người đàn ông này cư nhiên có thể vô thanh vô tức mà tiến vào, hơn nữa còn tới phòng tìm Cô Từ Niệm.

Tối hôm qua Hoàng Phủ Tuý đến tìm Cô Từ Niệm, lúc mở cửa phòng ra hân cũng không xác định rõ có phải là phòng của cô hay không, nhưng là hân lập tức nghe được mùi hoa lê thơm ngát, trên người cô luôn tỏa hương thơm quen thuộc này, chính là hương vị mà hân yêu nhất.

“Tôi cũng không phải tới tìm anh, tôi đến tìm Niệm nhi nhà chúng tôi.” Hân ám muội nhìn Cô Từ Niệm.

“Tôi không phải nhà của anh!” Cô Từ Niệm nhàn nhạt liếc Hoàng Phủ Tuý một cái, sau đó nhìn sang Mạc Mịch cười.

Mạc Mịch đứng đó dịu dàng gật đầu, hân thực vừa lòng với câu trả lời của cô.

Hoàng Phủ Tuý cả người tản ra lạnh như băng, nếu ánh mắt hân có thể làm đông chết người, Mạc Mịch hiện tại đã bị hân làm đông chết rất nhiều lần, hân cảm thấy Mạc Mịch vô cùng chương mắt.

“Niệm nhi, bữa sáng em muốn ăn cái gì, chúng ta đi ra ngoài ăn, anh nhớ không lầm thì gần đây cũng có một nhà hàng.” Hân tròn mắt nói dối, vùng lân cận này hân căn bản không quen biết gì, hân chỉ thăm nghĩ muốn cô có thể cùng hân rời khỏi đây, sau đó không bao giờ... gặp lại người nam nhân

chương mắt kia nữa.

Cô không chút nào để ý tới hắn, trực tiếp đi vào toilet.

Hắn muốn cùng cô cùng nhau tắm rửa, thế nhưng cô đã đem cánh cửa toilet khoá trái lại.

“Niệm nhi, mau mở cửa, anh cũng muốn tắm rửa.” Hắn có chút uỷ khuất nói, đương nhiên, uỷ khuất này chính là giả vờ mà thôi.

Cô đem nước mở ra âm thanh rất lớn, như trước không để ý tới hắn, tuy rằng cô cũng không biết hắn rốt cuộc muốn làm cái gì. Nhưng là cô không nghĩ sẽ lại cùng hắn có quan hệ, bởi vì đã vì hắn bị thương một lần rồi, cho nên cô không muốn mình lại sẽ ngu ngốc như trước kia thêm một lần nữa. “Tôi nghĩ anh biết mình phải rời đi như thế nào rồi, không tiễn!” Mạc Mịch rất hài lòng việc Cổ Tử Niệm đối với Hoàng Phủ Tuý như vậy.

Hoàng Phủ Tuý không nói thêm lời nào, lạnh lùng nhìn Mạc Mịch.

Mạc Mịch cũng lạnh lùng nhìn Hoàng Phủ Tuý, ánh mắt hai người trong không khí giống như sắp kết thành băng hàn.

“Đi ra ngoài rồi nói.” Cuối cùng Mạc Mịch nói xong liền xoay người đi ra ngoài, hắn biết Hoàng Phủ Tuý chắc chắn sẽ theo kịp.

Hoàng Phủ Tuý nhìn nhìn cánh cửa toilet, liền đi theo Mạc Mịch, hắn hiện tại rất muốn đánh Mạc Mịch một trận, hắn vô cùng chán ghét Mạc Mịch nhìn Cổ Tử Niệm với ánh mắt đó, Cổ Tử Niệm chính là người phụ nữ của hắn!

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mạnh Tiểu Lạt Thê (Nuông Chiều Cô Vợ Bé Nhỏ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Cổ tình bị đánh

Cổ Tử Niệm tắm rửa xong sau đó đi ra không thấy Hoàng Phủ Tuý và Mạc Mịch đâu, cô cũng không có để ý nhiều, lúc bước xuống lầu lại nghe thấy thanh âm hai tiểu bảo bối vang lên.

“Oa, Mạc ba ba thật xuất sắc! Em rất thích a!” Cổ Hi Lam đem hai tay nắm ở trước ngực, trong mắt ánh lên tia vui mừng cùng sùng bái: “Chú kia cũng thật là giỏi! Em cũng thích!”

“Về sau đừng gọi anh là anh người nữa! Em đúng là đồ mê trai” Cổ Mặc Thần ghét bỏ liếc đứa em nhỏ của mình một cái, lập tức đứng xích ra xa, ở trong mắt hắn em gái hắn trừ cái tật này ra, những cái khác đều có thể tạm chấp nhận được.

“Anh chính là anh hai của em a! Chúng ta hình dáng đều giống nhau như đúc, cho dù em không nói anh là anh hai của em, người khác cũng có thể đoán ra được.” Cổ Hi Lam chuyên tâm nhìn hai người đàn ông đang đánh nhau nói: “Hơn nữa, mê trai có cái gì không tốt, em rất tự hào.... Thật xuất sắc! Thật giỏi a....”

Cổ Mặc Thần khoé miệng hung hăng co rút, cuối cùng lựa chọn ngậm miệng lại, hảo nam nhân không cùng nữ nhân đấu! Nhưng là hắn vẫn không thừa nhận em gái mình!

Chỉ có điều....hai người đàn ông này đánh nhau vô cùng giỏi, thân thủ đều rất tốt: hắn về sau nhất định so với bọn hắn phải tốt hơn mới được.....

Cổ Tử Niệm đi xuống cầu thang, lúc đang chuẩn bị gọi hai tiểu bảo bối, lại tình cờ nhìn ra cửa sổ sát đất thấy bọn Hoàng Phủ Tuý cùng Mạc Mịch ở bên ngoài đánh nhau túi bụi, cô không khỏi nhú nhú mày.

Hoàng Phủ Tuý cùng Mạc Mịch sau khi xuống dưới, lạnh lùng nhìn đối phương một hồi, sau đó không nói hai lời liền lao vào đánh nhau, bọn họ đều rất muốn đánh cho đối phương một trận, tình địch gặp nhau thì hậu quả bình thường đều là không thể vãn hồi.

“Mẹ, mẹ xuống dưới đi.” Cổ Mặc Thần chạy đến chỗ Cổ Tử Niệm bên cạnh hồn nhiên cười nói: “Người đàn ông kia mẹ biết sao? Con cùng em gái vừa mới bắt đầu chơi trò chơi, lúc sau mới phát hiện người đàn ông kia cùng Mạc ba ba đang đánh nhau.”

“Mẹ ời.” Cổ Hi Lam nhìn nhìn mẹ mình, sau đó tiếp tục say mê ngắm hai người đàn ông đang đánh nhau, rống lên.....Thật soái a! Thật mạnh mẽ a!

Cổ Tử Niệm nghĩ nghĩ, sau đó nói: “Cho dù là người đàn ông đó, Mạc ba ba cũng sẽ xử lý tốt.”

“Vâng.” Cổ Mặc Thần nhu thuận gật đầu.

Hoàng Phủ Tuý nhìn thấy Cổ Tử Niệm, ánh mắt chợt loé lên, sau đó cố ý để cho Mạc Mịch một quyền đánh vào ngực mình.

“Mặc ba ba, đừng đánh nữa!” Cổ Hi Lam hét lên, lập tức chạy ra ngoài, không biết vì cái gì, bé không muốn nhìn thấy người đàn ông kia bị đánh.

Cổ Tử Niệm trong nháy mắt nhìn ra ngoài cửa sổ liền thấy Hoàng Phủ Tuý bị Mặc Mịch đánh một quyền vào ngực hấn, sau đó ngã xuống trên mặt đất.

Cổ Tử Niệm cái gì cũng không nghĩ, theo bản năng đi ra bên ngoài.

Hoàng Phủ Tuý thấy vậy, hơi hơi cong lên khoé môi, hấn muốn xác định một điều!

Mặc Mịch trong mắt một mảnh lạnh lẽo, lúc này mới phản ứng được chính mình đã bị lừa, hấn hiện tại mặc dù rất tức giận, cũng chỉ có thể dừng tay.

“Chú đẹp trai, chú không sao chứ?” Cổ Hi Lam lo lắng chăm chú nhìn Hoàng Phủ Tuý.

Hoàng Phủ Tuý nhìn thấy trước mặt một bé gái da trắng như ngọc, trong lòng không hiểu sao cảm thấy ấm áp: “Không có việc gì.” Hấn tuy rằng nói như vậy, nhưng là vẫn như trước không có đứng lên, ngồi dưới đất ôm lấy ngực mình, dư quang nơi khoé mắt nhìn thấy người hấn yêu đang lo lắng cách hấn càng ngày càng gần.

Cổ Tử Niệm nhìn thấy Hoàng Phủ Tuý, đột nhiên phản ứng lại được, trong mắt chợt loé qua tia sáng, cuối cùng vẫn là đè xuống tâm tình trong lòng, cô cùng hấn đã sớm là người thuộc hai thế giới khác nhau.

“Bảo bối, chúng ta nên đi ăn điểm tâm rồi.” Cô nói xong liền dắt tay Cổ Hi Lam chuẩn bị rời đi.

“Niệm nhi, em rõ ràng là quan tâm anh!” Hoàng Phủ Tuý vội vàng nói, như trước cũng không có đứng lên.

Cô không để ý tới hấn, lập tức hướng phía trước rời đi.

Hấn lập tức đứng lên, bước nhanh đi đến trước mặt cô: “Bọn chúng là con của anh, có đúng hay không?”

Hai tiểu bảo bối kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Tuý, trong mắt rõ ràng có vui sướng, bọn chúng vẫn đều thật sự muốn biết ba ba của mình rốt cuộc là ai, bọn chúng có rất nhiều lời muốn hỏi ba ba của mình, cũng có thật nhiều chuyện muốn nói với ba ba.

“Không phải!” Cô trả lời vô cùng rõ ràng, chỉ có cô hiện tại mới biết lòng mình đau như thế nào.

Hai tiểu bảo bối vui sướng trong mắt liền bị ù rũ thay thế, nhưng chỉ là trong chốc lát, cũng không phải mẹ bọn chúng nói toàn bộ đều có thể tin được, có một số việc bọn chúng sẽ tự mình đi chứng nhận lại, giống như trước kia bọn chúng đã tìm hiểu xem Mặc Mịch có phải hay không giống với ba ba của bọn chúng.

Lúc hấn còn đang muốn nói cái gì, di động đột ngột vang lên, hấn cau mày tiếp điện thoại, ánh mắt càng ngày càng lạnh, cuối cùng ân một tiếng liền đem điện thoại tắt đi.

“Niệm nhi, em chờ anh! Nhớ rõ, em chỉ có thể là của anh!” Ôn nhu nhìn người hấn yêu, trên mặt đều là không muốn, nhưng là không thể không rời đi.

Cô cười lạnh một cái, hấn trước kia cũng là như vậy, mỗi lần có chuyện gì đều có thể bỏ mặc cô. Cô còn nhớ rõ vào ngày sinh nhật của mình, hấn đã đáp ứng sẽ ở bên cô; thế nhưng cuối cùng lại bỏ cô lại một mình trong căn phòng trống trải lạnh lẽo cùng cái bánh sinh nhật. Kỉ niệm một năm ngày kết hôn của bọn họ, cô ở nhà chuẩn bị tốt tất cả chờ hấn trở về, thế nhưng đợi cho đến khuya đều không thấy bóng dáng hấn đâu, điện thoại cũng không nói mấy được. Ngày hôm sau hấn cũng không trở về nhà, ngày thứ ba cô nhận được điện thoại của hấn, hấn nói hấn có việc gấp đi phải đi công tác, chừng nửa tháng sau mới trở về.

Hai tiểu bảo bối nhìn theo bóng lưng Hoàng Phủ Tuý, mang theo đủ loại suy tư.

Mặc Mịch tay gắt gao nắm thành nắm đấm, hấn hiện tại đột nhiên muốn đi điều tra chuyện trước kia của Cổ Tử Niệm, hơn nữa hấn còn muốn đi cầu hôn Cổ Tử Niệm ngay lập tức.

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mạnh Tiểu Lạt Thê (Nuông Chiều Cô Vợ Bé Nhỏ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.